

РЕШЕНИЕ

№ 1043

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав,** в публично заседание на 04.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10283** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК.

Д. К. К., [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място]. [жк], вх. И, ет.2, ап.230 чрез адв.М.Й., обжалва Решение № ПИ - 203/19.09.2013г. на Директора на ТД на НАП - [населено място].

Твърди, че с Решение № ПИ - 203/19.09.2013г. на Директора на ТД на НАП - [населено място], е оставена без уважение жалба вх.№ 94 - Д-877#1/04.09.2013г. срещу Отказ И.. № 28812/2006/00056/23.08. на публичен изпълнител Г. Т. по изпълнително дело 28812/2006г. С отказа не е уважена молбата на Д. К. К. за погасяване по давност на вземанията предмет на горесцитираното изпълнително производство.

Жалбоподателят счита обжалваното решение за неправилно и незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалноправните и процесуалноправните разпоредби на закона, предвид следните съображения:

Изпълнително дело №28812/2006г. по описа на ТД на НАП - [населено място] е образувано въз основа Наказателно постановление № 1360/17.09.2006г. на Регионална дирекция на вътрешните работи - СДП, с което на Д. К. е наложено административно наказание „глоба”. Правилата уреждащи погасяването по давност на административното наказание „глоба” са уредени в чл.82 от ЗАНН, съобразно който административното наказание „глоба” не се изпълнява, в случай че са изминали повече от две години от влизането в сила на акта, с който е наложено наказанието и в този период давността не е била спирана и/или прекъсвана. Дотолкова, доколкото

давността е институт на материалното право и предвид разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК, където изрично е уредена възможността с отделен закон да се предвиди по-кратка погасителна давност от общо определената за публичните вземания, счита, че в настоящия случай вземането по Наказателно постановление № 1360/17.09.2006г. на Регионална дирекция на вътрешните работи - СДП се погасява с кратката двугодишна давност предвидена в чл. 82, ал.1, б. „а” от ЗАНН. От момента на образуване на изпълнителното дело до момента на подаване на молбата за погасяване по давност на цитираното задължение, предвиденият в чл.82, ал.1, б. „а” от ЗАНН давностен срок е изтекъл без да са настъпили предвидените в ДОПК основания за спиране и/или прекъсване на давността.

С разпореждане от 28.01.2009г. в производството по изп.дело 28812/2006г. е присъединено вземане по Изпълнителен лист от 28.05.2007г, на СГС, 27 състав по НОХД № 1683/2007г. във връзка с наложено наказание „глоба”. Правилата уреждащи погасяването по давност на наказанието „глоба” са уредени в чл.82 от НК, съобразно който наложеното наказание не се изтърпява, в случай че са изминали повече от две години от влизането на присъдата в сила и в този период давността не е била спирана и/или прекъсвана. По аргументи изложени по-горе, поддържа, че във връзка с конкретното вземане е приложима специалната уредба на кратката двугодишна давност, намерила отражение в чл.82, ал.1, т.5 от НК. От момента на присъединяване на вземането по изпълнителното дело до момента на подаване на молбата за погасяване по давност на това задължение, предвиденият в чл.82, ал.1, т.5 от НК давностен срок е изтекъл, без да са настъпили предвидените в ДОПК основания за спиране и/или прекъсване на давността.

Предвид гореизложеното твърди, че задълженията предмет на изп.дело 28812/2006г. по описа на ТД на НАП - [населено място] са погасени по давност и същите на основание чл.173 от ДОПК следва да бъдат отписани, а изпълнителното дело да бъде прекратено.

В тази насока е и трайната съдебна практика обективизирана в Решение № 2693 от 22.04.2013г. на Административен съд - София по адм.дело №978/2013г; Решение № 4171 от 13.09.2011г. на Административен съд - София по адм.дело № 2630/2011г. и др.

За да постанови атакуваното Решение Директорът на ТД на НАП- [населено място] е счел, че с Постановление за налагане на заповед върху всички банкови сметки изх.№ 28812 - 000012/02.04.2009г. давността за погасяване на горецитираните задължения е спряла да тече на основание чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК и същите се погасяват с изтичане на 10 - годишния давностен срок предвиден в чл.171, ал.2 от ДОПК, поради което жалба вх.№ 94 - Д- 877/04.09.2013г. срещу Отказ И.. № 28812/2006/00056/23.08. на публичен изпълнител Г. Т. по изпълнително дело 28812/2006г. се явява неоснователна. Според жалбоподателя това разбиране на директора на ТД на НАП, е неправилно, защото в теорията и практиката няма спор относно смисъла и същността на института на обезпечаване на вземането, които се състоят в защита на самото материално право чрез осуетяване на възможността на длъжника да извърши фактически и правни действия, които да направят практически невъзможно удовлетворяването на неговия кредитор. С други думи, обезпечителните мерки, чрез които се навлиза в имуществената сфера на длъжника, следва по естеството си да са годни да защитят имуществото на длъжника до степен, която да гарантира реалното принудително изпълнение на вземането на неговия кредитор. Такава обезпечителна мярка е и предвидената в чл.198. ал.1, т.3 от ДОПК „заповед на

сметките на длъжника”.

С Постановление за налагане на запор върху всички банкови сметки изх. № 28812-000012/02.04.2009г. по изп.дело № 28812/2006г. публичният изпълнител при ТД на НАП - [населено място] е наложил обезпечителни мерки по горесцитираното изпълнително дело. Видно от кориците на същото, към момента на издаване на цитираното Постановление, длъжникът по изпълнителното дело не е имал открити сметки и не е бил клиент на нито една от цитираните търговски банки. По своята същност това означава, че към момента на налагане на обезпечителните мерки по изпълнителното дело не е съществувало имущество, което да служи като обезпечение, т.с. липсвал е предмет на запора. Дотолкова, доколкото запор върху вземане може да бъде осъществен единствено върху реално съществуващо такова, счита, че Постановление за налагане на запор върху всички банкови сметки изх. № 28812-000012/02.04.2009г. по изп.дело № 28812/2006г. не е произвело правно действие и обезпечителни мерки по изп.дело N 28812/2006г реално не са били налагани, съответно предвидените в чл.171, ал.1, т.5 от ДОПК законоустановени последици на спиране на погасителната давност не са настъпили.

Според жалбоподателя, хипотезата на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК предполага действително наложени обезпечителни мерки върху реално съществуващо имущество на длъжника. В настоящия случай, обезпечителни мерки не са наложени поради липса на имущество на длъжника. Аргумент в тази насока може да се извлече и от разпоредбата на чл.198, ал.3 от ДОПК, която забранява да се налагат обезпечителни мерки върху имущество върху което не може да се насочи принудително изпълнение. По аргумент на по-силното основание, пак според жалбоподателя налагане на обезпечение върху несъществуващо имущество на длъжника също не може да постигне целите на института. Аргумент в тази насока също така се съдържа в Указание относно: Действия на органите по приходите във връзка с погасени по давност задължения № 24-00-28 от 21.04.2007г. на Министерство на финансите и Национална агенция по приходите, според което давността в хипотезата на чл.172, ал.1. т. 5 се счита спряна за срока в който обезпечителните мерки са в сила. Тълкувайки цитираното указание може да се стигне до единствения обоснован извод, че в случаите, когато обезпечителните мерки не са налагани поради липса на имущество на длъжника, то и давността за погасяване на задължението не е спирала да тече.

Предвид гореизложеното, счита за необосновани и неправилни мотивите изложени от Директора на ТД на НАП - [населено място] в атакуваното Решение, че чрез издаване на Постановление за налагане на запор върху всички банкови сметки изх. № 28812-000012/02.04.2009г, давностният срок за погасяване на вземането по делото е спрял да тече.

В допълнение на гореизложеното, моли съдът да съобрази и обстоятелството, че вземането по Наказателно постановление № 1360/17.09.2006г. на Регионална дирекция на вътрешните работи - СДП, с което на Д. К. е наложено административно наказание „глоба” е погасено по давност на основание чл. 82, ал.1, б. „а” от ЗАНН преди издаване на Постановление за налагане на запор върху всички банкови сметки изх.№ 28812 - 000012/02.04.2009г. на публичен изпълнител Г. Т.. Видно от кориците на делото, от момента на образуване на изпълнителното производство във връзка с цитираното вземане до момента на издаване на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки по изп.дело 28812/2006г. двугодишният срок предвиден в чл.82,

ал.1, б."а" от ЗАНН за погасяване по давност на вземането е изтекъл. Безспорно е, че давностен срок, който е изтекъл, не може да бъде спиран и/или прекъсван.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени като незаконосъобразно и неправилно Решение № ПИ - 203/19.09.2013г. на Директора на ТД на НАП - [населено място] и потвърдения с него отказ на публичен изпълнител Г. Т. И..№ 28812/2006/000056/23.08.2013Г., постановен по изпълнително дело № 28812/2006г, като върне делото на компетентния публичен изпълнител със задължителни указания на основание чл.173 от ДОПК да бъдат отписани вземанията по Наказателно постановление N 1360/17.09.2006г. на Регионална дирекция на вътрешните работи -СДП и по Изпълнителен лист от 28.05.2007г, на СГС, 27 състав по нохд № 1683/2007г, като погасени по давност и да бъде прекратено изпълнителното производство по делото.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП [населено място], счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Страните депозират писмени бележки по същество на правния спор на осн.чл.149, ал.3 от ГПК и претендират разноски по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена срещу акт, който на основание последната разпоредба на чл.268, ал.1 от ДОПК подлежи на съдебен контрол, с оглед на което е процесуално допустима. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК.

Жалбоподателят е получил оспорения акт на дата 02.10.2013г. видно от разписка-известие за доставянето му, а жалбата до съда чрез органа издал административния акт, е подадена на дата 07.10.2013г. вх.№ 94-Д-1053 по описа на ТД на НАП. т.с. в 7 дневния преклузивен срок по чл.268, ал.1 от ДОПК.

Същата е подадена и от лице, което има правен интерес от съдебното оспорване на акта, доколкото се явява негов адресат, който брани накърнени му права и законни интереси.

По съществото на жалбата съдът приема, следното:

С молба по делото от дата 09.08.2013г. вх.№ 94-Д-817 жалбоподателят е сезирал публичния изпълнител да бъде прекратено поради изтекла давност изп. дело № 28812 от 2006г.

С решение по жалба срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки №ПИИ -203 /19.09.2013г. на Директора на ТД на НАП, същият се е произнесъл по жалба на страната против отказ, с който е оставена без уважение негова молба за погасяване по давност на публични задължения, обективиран в писмо с изх.№ 28812/2006/000056/23.08.2013г.

Установява се от оспореното решение, че жалбоподателят е подал молба за погасяване по давност на публични вземания. На лицето е отказано, като отказът е обективиран в писмо с изх. №28812/2006/000056/23.08.2013г., издаден от Г. Т.-публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Видно е от решението на Директора на ТД на НАП, представената административна преписка и изисканото изпълнително дело, че в регионална дирекция-С. на Агенцията за държавни вземания, (чиито правопреемник към момента е Националната агенция за приходите), е образувано изпълнително дело № 28812/2006

г. срещу Д. К. К. за принудително събиране на публични вземания, установени с Наказателно постановление № 1360/2006 г., издадено от СДП. На 30.11.2006 г. чрез лицензиран пощенски оператор на длъжника е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 28812-000001. С молба с вх. №01-2062/10/04.06.2007 г. в РД-С. на АДВ е постъпил за принудително събиране изпълнителен лист по нохд № 1683/2007 г. и дължимите по него суми са присъединени по изпълнителното дело с разпореждане с изх. № 28812-2006/000002/28.01.2009 г. За обезпечаване на публичните задължения по изпълнителното дело са изпратени заповрни съобщения до 30 (тридесет) търговски банки на територията на страната, с които са наложени заповри върху всички банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържанието на касетите и сумите предоставени за доверително управление. В отдел „Принудително събиране” при ТД на НАП С. е постъпило заявление с вх. № 94-Д-877/09.08.2013 г. от длъжника, в което се претендира изтекла погасителна давност по отношение на вземанията по изпълнителното дело. Публичният изпълнител е постановил отказа си, мотивирайки се с предприетите изпълнителни и обезпечителни действия в рамките на 5-годишния давностен срок по чл. 171, ал.1 от ДОПК и приложимост на 10-годишния по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, които към момента не е изтекъл.

Според Директора на ТД на НАП, съгласно разпоредбата на чл. 171 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено (чл. 171, ал. 2 от ДОПК). Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява - то остава дължимо. Иначе казано, давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 128, ал. 1 от ДОПК). В конкретния случай от приложените по административната преписка изпълнителни титули е видно, че същите са били предадени за събиране в РД С. на АДВ, преди изтичането на 5-годишния давностен срок.

Според решаващият орган според разпоредбата на чл.172. ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акт за установяване на публично вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Съгласно ал.3 на цитираната разпоредба от прекъсването на давността започва да тече нова давност. От изложеното по-горе се налага извода, че с изпращането на изпълнителните титули на публичния изпълнител са предприети действия за събиране на публичните вземания от страна на публичните вискатели и давността е прекъсната, като считано от тази дата е започнала да тече нова 5-годишна давност, в рамките на която са предприети действия по обезпечаване на задълженията, с което давността е спряна по реда на чл. 172. ал.1, т.5 от ДОПК и по отношение на тях приложим 10-годишният давностен срок по чл. 171, ал.2 от ДОПК, който към момента не е изтекъл.

С оглед изложеното, е прието, че жалба с вх. № 94-Д-877#1/04.09.2013 г.,

подадена от Д. К. К. с ЕГН [ЕГН] срещу отказ, с който е оставена без уважение молба за погасяване по давност на публични вземания, обективиран в писмо с изх. № 28812/2006/000056/23.08.2013 г., издаден от Г. Т.- публичен изпълнител при ТД на НАП С., следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Установява се от писмо от дата 23.08.2013г., изпратено от приходната администрация до жалбоподателя, че във връзка с негова молба вх.№ 94-Д-817 от 06.08.2013г. относно искане за прекратяване на изп. дело № 28812/2006г. поради изтекла давност, са приети за изпълнение публични вземания, установени с глоба по наказателно постановление №1360/17.09.2006г. на СДП на Р., глоба по изп. лист от 28.05.2007г., по нощ №1683 от 2007г. на СГС, НО 27 състав.

По наказателното постановление лицето дължи съответно нелихвоносна част 43,40лв., по изп. лист от 28.05.2007г. се дължи нелихвоносна част от 4768,45лв.

Установява се от изисканото изп. дело, че са наложени обезпечителни мерки по Постановление за налагане на заповед върху всички банкови сметки изх.№ 28812-000011 от 02.04.2009г. Същото се отнася за обезпечаване на публичните вземания в размер на общо 522,40лв.-главница, лихва от 145,82лв., нелихвоносна част 5050лв., от които по глоба по наказателно постановление № 1360/17.09.2006г. съответно 50лв., по разноси и глоба по изп. лист съответно главница-522,40лв., лихва 145,82лв. и нелихвоносна част -5000лв.

Относно наказателно постановление № 1360 от 17.09.2006г. е изпратено и изготвено съобщение за доброволно изпълнение изх.№ 28812-000001/30.06.2006г. Прието е, че давностният срок започва да тече от 01.01.2007г. и изтича на 31.12.2016г.

За изп. лист от 28.05.2007г. по нощ №1683 от 2007г. на СГС, 27 с-в, е изготвено и изпратено разпореждане за присъединяване изх.№ 27712-000002 от 28.01.2009г. По делото няма данни това разпореждане да е обжалвано по чл. 266 от ДОПК.

Видно от разпореждането сумата възлиза на 5522,40лв., дължима се от жалбоподателя.

Представя се и самият изп. лист от 28.05.2007г., издаден от СГС по нощ № 1683 от 2007г.

Съдът служебно е изискал заверен препис от изп. дело № 28812 от 2006г.

Видно от писмените доказателства в него, с писмо изх.№ 28812/2006г./000047/14.01.2010г. на осн. 219 от ДОПК органът по публичното изпълнение, е разпределил постъпваща сума по заповирана банкова сметка на жалбоподателя. В разпореждането на стр. 124, е посочено че са разпределени средствата от 208,72лв.

Според писмо изх.№ 28812/2006/0000053/22.06.2012г., оформено като отговор на въпрос на Бюро съдимост при СРС, по образуваното изп. дело № 28812 от 2006г. към датата на издаването му-22.06.2012г., вече имало частично постъпили плащания.

Допълнително е направено и разпределение на постъпилите суми от 522,40лв., писмено доказателство на стр.151 от делото.

С молба вх.№ С-10-01-2062/10/04.06.2007г. в РД С. на АДВ е постъпил за принудително събиране изп. лист по нощ №1683 от 2007г. и дължимите по него суми, са за обезпечаване присъдени с разпореждане с изх.№ 288 12

2006/000002/28.01.2009г. суми.

За обезпечаване на публичните задължения са изпратени 30 бр. заповни съобщения от дата 02.04.2009г., получени от банките на 06.04.2009г. /стр.181 от делото/.

Установява се от писмените доказателства ри изисканото изпълнително дело, че няма сметки, върху които да се наложат запови на длъжника.

От правна страна съдът приема следното:

В случая релевантните за разрешаването на административноправния въпрос факти и обстоятелства, са установени от материално компетентен административен орган, като оспореният административен акт, е постановен в хода на административно производство, осъществено по реда на чл. 266 и сл. от ДОПК и в изискуемата от закона форма. Не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да се явят основание за отмяната на акта. Същият е съобразен и с целта на закона.

По отношение на материалната законосъобразност, следва да се има предвид, следното:

По принцип нормите на ДОПК следва да намерят приложение за сумите по наказателното постановление №1360/17.09.2006г. на СДП на Р..

Понастоящем в Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, са регламентирани два вида давност: погасителна давност, с изтичането, на която се погасява възможността компетентния орган да реализира правомощията си по административнонаказателното правоотношение /чл. 34 от ЗАНН/ и изпълнителска давност, с изтичането, на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената административна санкция /чл. 82 от ЗАНН/.

Относно глобата по наказателното постановление следва да се има предвид, че е образувано изп. дело на дата изп. дело № 28812/2006г. За обезпечаване на публичните задължения са изпратени 30 бр. заповни съобщение от дата 02.04.2009г., получени от банките на 06.04.2009г. /стр.181 от делото/. При тази констатация за периода 2006г.-2009г., са изминали повече от три години. Съдът не приема, че изпращането на 30.11.2006 г. чрез лицензиран пощенски оператор на Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 28812-000001, е действие по принудително изпълнение, тъй като то има само подготвителен характер относно същинското такова и само в случай, че страната не заплати доброволно в срок, установените публични задължения.

Тук именно следва да се посочи, че институтът на давността във връзка с изпълнение на наказанията е уреден изрично в [ЗАНН](#). Съгласно разпоредбата на [чл. 82, ал. 1, б. „а“, във връзка с ал. 2 от ЗАНН](#), административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли: две години, от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно ал. 3 от същата разпоредба, независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Предвид така очертаната правна

уредба, с предприемането на действия по изпълнение на наложеното наказание, давността се прекъсва, като в случая това е моментът на образуване на изпълнителното дело с № 28812/2006 г. в Агенцията за държавни вземания - РД С. с правопреемник от 01.01.2010 г. ТД на НАП - [населено място].

При това положение, по отношение на наложената с наказателното постановление глоба не е приложима ал. 3 на [чл. 82 от ЗАНН](#), тъй като съгласно ал. 4 от същата разпоредба абсолютният давностен срок не се прилага, когато в двугодишния срок по ал. 1 е образувано изпълнително производство, а видно от данните по делото, процесното изпълнително дело е образувано в двугодишния срок по [чл. 82, ал. 1 от ЗАНН](#). Ето защо, по отношение на публичните вземания по НП, следва да се съобразят разпоредбите на общата давност за погасяване на публичните вземания. Съдът намира, че с оглед на постъпилите суми по изп. дело, които са послужили за разпределение, всъщност наложените обезпечителни мерки са произвели своето действие.

И. на погасителната давност към датата на влизане в сила на НП е бил уреден в Данъчнопроцесуален кодекс ([Д. отм.](#)), Дял четвърти, Глава дванадесета, Раздел III. Съгласно [чл. 140, ал. 1 от Д. \(отм.\)](#) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, а ал. 2 на същата правна норма определя, че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите по [чл. 152 и 153](#). В [чл. 141, ал. 2 от Д. \(отм.\)](#) е посочено, че давността се прекъсва с влизането в сила на акта за установяване на публичното вземане.

Към датата на изпращане на образуваното изп. дело е действал [ДОПК](#), уреждащ по аналогичен начин института на погасителната давност в разпоредбата на [чл. 171](#), съответно [чл. 172 от ДОПК](#).

Според разпоредбата на [чл. 171, ал. 1 от ДОПК](#), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съгласно ал. 2 от посочената разпоредба, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

В разпоредбата на [чл. 172 от ДОПК](#), в сила от 01.01.2006 г., са предвидени следните основания за спиране и прекъсване на давността: Давността спира /ал. 1/: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на

обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Разпоредбата на [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#) предвижда, че давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение, като от прекъсване на давността започва да тече нов давностен срок.

Изложеното до тук, налага да се приеме, че давността по отношение на наложената с НП глоба към настоящия момент не е изтекла, с оглед на това, че на 06.04.2009г. са наложени обезпечителни мерки върху имуществото на длъжника, в случая заповед върху банковите му сметки.

Съдът намира, че глобата по нхд №1683 от 2007г. на СГС, 27 с-в, е публично държавно вземане по смисъла на чл.162, ал.2, т.6 от ДОПК.

Погасителната давност относно тази глоба започва да тече от 01.01.2008г. и към момента на приключване на устните състезания по делото, не са изтекли 5 години, считано от тази дата. Това е така, защото публичният изпълнител е наложил обезпечителни мерки по смисъла на чл. 172, ал.2, т. 6 от ДОПК. Законът не въвежда като изискване за спиране на давностните срокове, длъжникът да разполага с имущество, срещу което да се насочи принудителното изпълнение. Този извод на съда се потвърждава и от обстоятелството, че по процесното изпълнително дело са постъпвали суми и те са били разпределяне по указания от публичния изпълнител суми, т.с. обезпечителните мерки са произвели своето действие.

С оглед на констатираното спиране на давностните срокове публичното вземане по по №1683 от 2007г. на СГС, 27 с-в, не е погасено по давност и не следва да се отписва по чл.173 от ДОПК.

Административния акт, какъвто представлява оспорваното решение и отказът на публичния изпълнител са предмет на съдебна преценка за законосъобразност към момента на издаването им. В случая не е налице хипотеза на чл. 142, ал. 2 АПК, жалбата е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на спора на жалбоподателя не се дължат сторените и доказани по делото разноски.

На осн.чл. 143 от АПК на ответната страна се следва юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от жалбата.

Съгласно чл.8 от Наредба № 1 от 09.04.2004г за минималните размери на адвокатските възнаграждения за защита по административни дела възнаграждението се определя съобразно разпоредбите на чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2.

В настоящото производство материалният интерес на делото се определя съобразно размера на вземането предмет на изп. дело 28812/2006г. и по издаден изп. лист по нхд № 1683 от 2007г., респ. дължимите се суми съобразно писмо на Публичен изпълнител изх.№28812/2006/000056 / от 23.08.2013г. /стр. 20 от делото/ или това е сумата 5000лв. За защита по дела с материален интерес от 5000 до 10 000лв. по делото претендираното юрисконсултско възнаграждение възлиза на 450лв., тъй като ответната страна се е представлявала в процеса от юрисконсулт К..

Воден от гореизложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Д. К. К., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място]. [жк], вх. И, ет.2, ап.230 чрез адв.М.Й., против Решение № ПИ - 203/19.09.2013г. на Директора на ТД на НАП - [населено място] и потвърденият с него отказ на публичен изпълнител Г. Т. И.. № 28812/2006/000056/23.08.2013г., в частта в която е отказано да се отпишат като погасени по давност сумите претендирани по Изпълнителен лист от 28.05.2007г, на СГС, 27 състав по нохд № 1683/2007г. за установени публични задължения в размер: главница 0,00лв., лихва 188,15лв., нелихвоносна част 4768,45лв., както и жалбата против Решение № ПИ - 203/19.09.2013г. на Директора на ТД на НАП - [населено място] и потвърденият с него отказ на публичен изпълнител Г. Т. И.. № 28812/2006/000056/23.08.2013г., в частта в която е отказано да се отпишат като погасени по давност сумите претендирани по Наказателно постановление № 1360/17.09.2006г. на Регионална дирекция на вътрешните работи – СДП, с установени публични задължения представляващи глоба в размер: главница 0,00лв., лихва 0,00лв., нелихвоносна част 43,40 лв.

ОСЪЖДА Д. К. К., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място]. [жк], вх. И, ет.2, ап.230 чрез адв.М.Й. да заплати на ТД на НАП [населено място] съдебно-деловодни разноски в размер на 450лв.

Решението на основание [чл. 268, ал. 2 ДОПК](#) не подлежи на обжалване.
Препис от решението да се изпрати на страните за сведение.

СЪДИЯ: